Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 20ής Μαΐου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινωνική ασφάλιση – Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας – Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 – Άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄ – Άρθρο 14, παράγραφος 2 – Πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών – Ενιαία σύμβαση εργασίας – Εργοδότης εγκατεστημένος στο κράτος μέλος κατοικίας του εργαζομένου – Μισθωτή δραστηριότητα ασκούμενη αποκλειστικώς εντός άλλων κρατών μελών – Εργασία σε διαφορετικά κράτη μέλη κατά τη διάρκεια διαδοχικών περιόδων – Προϋποθέσεις»

Στην υπόθεση C-879/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο, Πολωνία) με απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Δεκεμβρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe

κατά

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie,

παρισταμένου του:

UA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. Wahl, πρόεδρο τμήματος, F. Biltgen (εισηγητή) και L. S. Rossi, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe, εκπροσωπούμενη από τον W. Barański, adwokat,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

– το Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie, εκπροσωπούμενο από τον M. Drewnowski, radca prawny,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την L. Van den Broeck και τον S. Baeyens,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον D. Martin και την A. Szmytkowska,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ 1998, L 209, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της εταιρίας FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe (στο εξής: Format) και του Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 1ο υποκατάστημα Βαρσοβίας, Πολωνία) σχετικά με τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας στην περίπτωση του UA, εργαζομένου της Format (στο εξής: ενδιαφερόμενος) όσον αφορά ζητήματα κοινωνικής ασφαλίσεως.

Το νομικό πλαίσιο

3 Κατά την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1408/71, οι κανόνες συντονισμού πρέπει να εξασφαλίζουν στους εργαζομένους οι οποίοι διακινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας, καθώς και στους εξ αυτών δικαιούχους τα κεκτημένα και κτώμενα δικαιώματα και πλεονεκτήματα.

4 Από την όγδοη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι οι διατάξεις του έχουν ως σκοπό οι ενδιαφερόμενοι να υπάγονται, κατ’ αρχήν, στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, έτσι ώστε να αποφεύγονται οι σωρεύσεις εφαρμοστέων εθνικών νομοθεσιών και οι επιπλοκές που μπορεί να προκύψουν από αυτές.

5 Το άρθρο 1, στοιχείο η′, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι, για την εφαρμογή του κανονισμού αυτού, ως «κατοικία» νοείται η συνήθης διαμονή.

6 Στον τίτλο ΙΙ του ίδιου κανονισμού. που επιγράφεται «Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας», το άρθρο 13, με τίτλο «Γενικοί κανόνες», ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14γ′ και 14στ′, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Η νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που το απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[…]».

7 Στον ίδιο τίτλο περιλαμβάνεται το άρθρο 14 του κανονισμού 1408/71, το οποίο επιγράφεται «Ειδικοί κανόνες που ισχύουν για τα πρόσωπα που ασκούν μισθωτή δραστηριότητα εκτός από τους ναυτικούς» και το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, ισχύει, με την επιφύλαξη των ακόλουθων εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

1) α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε επιχείρηση, στην οποία κανονικά υπάγεται και η οποία τον αποσπά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προς εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό της, εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους, υπό τον όρο ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας αυτής δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες και ότι δεν αποστέλλεται σε αντικατάσταση άλλου προσώπου του οποίου έληξε η περίοδος αποσπάσεως·

[…]

2) Το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία η οποία προσδιορίζεται ως εξής:
   α) το πρόσωπο που είναι μέλος του προσωπικού που ταξιδεύει διά ξηράς, θαλάσσης ή αέρος, μιας επιχειρήσεως η οποία διενεργεί, για λογαριασμό δικό της ή τρίτων διεθνείς σιδηροδρομικές, οδικές, αεροπορικές ή πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων, έχει δε την έδρα [της] στο έδαφος κράτους μέλους, υπόκειται στη νομοθεσία του τελευταίου αυτού κράτους. […]

   […]
   β) το πρόσωπο, πλην του αναφερομένου στο στοιχείο α′, υπόκειται:
      i) στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί μέρος της δραστηριότητάς του στο έδαφος αυτό ή αν απασχολείται για λογαριασμό περισσότερων επιχειρήσεων ή περισσότερων εργοδοτών που έχουν την έδρα ή κατοικία τους στο έδαφος διαφ[ορετικών] κρατών μελών·
      ii) στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του, αν δεν κατοικεί στο έδαφος ενός από τα κράτη μέλη στα οποία ασκεί τη δραστηριότητά του·

   […]».

8 Βάσει του άρθρου 12α του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ.138), όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005 (ΕΕ 2005, L 117, σ. 1), οι αρχές του αρμοδίου κράτους μέλους, κατά την έννοια του κανονισμού 1408/71, οφείλουν να χορηγούν σε πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 1408/71, πιστοποιητικό το οποίο βεβαιώνει ότι το πρόσωπο αυτό υπόκειται στη νομοθεσία του εν λόγω αρμοδίου κράτους μέλους.

9 Το πιστοποιητικό αυτό, του οποίου το υπόδειγμα περιέχεται στην απόφαση 202 της διοικητικής επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για την κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων, της 17ης Μαρτίου 2005, σχετικά με τα υποδείγματα των εντύπων, των αναγκαίων για την εφαρμογή των κανονισμών (ΕΟΚ) 1408/71 και (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115, E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126 και E 127) (ΕΕ 2006, L 77, σ. 1), είναι κοινώς γνωστό ως «έντυπο E 101» ή «πιστοποιητικό E 101».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

10 Ο ενδιαφερόμενος, Πολωνός υπήκοος, που κατοικεί στην Πολωνία, εργάστηκε για τη Format, η οποία εδρεύει στην Πολωνία, στο πλαίσιο συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου για το χρονικό διάστημα από τις 20 Οκτωβρίου 2006 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009. Κατά το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, εργάστηκε στη Γαλλία από τις 23 Οκτωβρίου 2006, στο Ηνωμένο Βασίλειο από τις 5 Νοεμβρίου 2007 έως τις 6 Ιανουαρίου 2008, και εν συνεχεία εκ νέου στη Γαλλία από τις 7 Ιανουαρίου 2008.

11 Το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 1ο υποκατάστημα Βαρσοβίας, με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2008, η οποία ελήφθη βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 1408/71, αρνήθηκε να χορηγήσει στον ενδιαφερόμενο πιστοποιητικό E 101 με το οποίο να βεβαιώνεται ότι από τις 23 Δεκεμβρίου 2007 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009 ο ενδιαφερόμενος υπαγόταν στο πολωνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως για την εργασία που είχε παράσχει για λογαριασμό της Format.

12 Η Format και ο ενδιαφερόμενος άσκησαν προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείου περιφέρειας Βαρσοβίας, Πολωνία), η οποία απορρίφθηκε. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι, στο μέτρο που ο ενδιαφερόμενος είχε εργαστεί διαδοχικά για λογαριασμό της Format επί πλείονες μήνες στο έδαφος δύο κρατών μελών, η περίπτωσή του δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 1408/71, αλλά σε εκείνο του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού.

13 Η Format άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του εν λόγω δικαστηρίου ενώπιον του Sad Apelacyjny w Warszawie (εφετείου Βαρσοβίας, Πολωνία), η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018.

14 Το ως άνω δικαστήριο επισήμανε ότι από την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606), προκύπτει ότι η έννοια του «προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών

μελών», κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β′, περίπτωση ii, του κανονισμού 1408/71, δεν καταλαμβάνει τις περιπτώσεις στις οποίες η άσκηση μισθωτής δραστηριότητας εντός ενός μόνον κράτους μέλους αποτελεί τη συνήθη κατάσταση του ενδιαφερομένου. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένου υπόψη του ότι η εργασία που παρέσχε ο ενδιαφερόμενος εντός κάθε κράτους μέλους διήρκεσε πλείονες μήνες, του είδους της εργασίας του, η οποία συνίστατο σε κατασκευαστικές εργασίες, καθώς και του είδους δραστηριότητας της Format, δηλαδή της εκτελέσεως κατασκευαστικών εργασιών σε πλείονα κράτη μέλη, ο ενδιαφερόμενος παρείχε, στην πραγματικότητα, συνήθη εργασία στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους, οπότε η περίπτωσή του ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α ′, του κανονισμού αυτού.

15 Η Format άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

16 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606), η οποία αφορούσε υπόθεση κύριας δίκης στην οποία εμπλεκόταν επίσης η Format και της οποίας τα πραγματικά περιστατικά ανάγονταν στο επίμαχο στην υπόθεση της εν προκειμένω κύριας δίκης χρονικό διάστημα, δεν αίρει τις αμφιβολίες σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 τις οποίες εγείρει η υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, στην απόφαση εκείνη, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, βεβαίως, ότι η συγκεκριμένη διάταξη έχει την έννοια ότι, πρόσωπο το οποίο, στο πλαίσιο διαδοχικών συμβάσεων εργασίας που ορίζουν ως τόπο εργασίας το έδαφος περισσοτέρων κρατών μελών, εργάζεται, στην πραγματικότητα, κατά τη διάρκεια ισχύος καθεμίας εκ των συμβάσεων αυτών, στο έδαφος ενός μόνον κάθε φορά εκ των εν λόγω κρατών δεν μπορεί να περιληφθεί στην προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή έννοια του «[προσώπου] που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών». Εντούτοις, τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης επί της οποίας εκδόθηκε εκείνη η απόφαση, συγκεκριμένα δε το ότι ο ενδιαφερόμενος είχε εργαστεί, βάσει διαδοχικών συμβάσεων εργασίας, σε περισσότερα κράτη μέλη και είχε ασκήσει, κατά τη διάρκεια καθεμίας από τις συμβάσεις αυτές, τη μισθωτή δραστηριότητά του αποκλειστικά στο έδαφος ενός από τα κράτη μέλη αυτά, διαφέρουν από τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά στην υπόθεση της κύριας δίκης εν προκειμένω, στο μέτρο που ο ενδιαφερόμενος, βάσει μίας μόνο συμβάσεως εργασίας, άσκησε μισθωτή δραστηριότητα κατά τη διάρκεια δύο περιόδων, οι οποίες διαδέχθηκαν άμεσα η μία την άλλη, στο έδαφος δύο διαφορετικών κρατών μελών.

17 Επιπλέον, από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1973, Hakenberg (13/73, EU:C:1973:92, σκέψη 19), προκύπτει ότι η έννοια του «προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα», κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, αφορά τα πρόσωπα που απασχολούνται υπό καθεστώς συνεχούς και αδιάλειπτης σχέσεως εργασίας, ταυτόχρονα ή στο πλαίσιο διαδοχικών περιόδων, στο έδαφος πλειόνων κρατών μελών, και όχι εκείνα που απασχολούνται στην πραγματικότητα, βάσει συμβάσεως εργασίας, για ορισμένο χρονικό διάστημα σε ένα μόνον κράτος μέλος και, ακολούθως, το επόμενο έτος εργάζονται βάσει άλλης συμβάσεως εργασίας σε άλλο κράτος μέλος.

18 Το αιτούν δικαστήριο, το οποίο επισημαίνει ότι ερμήνευσε με διαφορετικό τρόπο την έννοια αυτή σε δύο υποθέσεις των οποίων είχε επιληφθεί, εκτιμά ότι είναι αναγκαίο να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο προκειμένου να αρθούν οι υφιστάμενες συναφώς αμφιβολίες.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο, Πολωνία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει η φράση "πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών", η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού [1408/71] την έννοια ότι περιλαμβάνει και πρόσωπο το οποίο, στο πλαίσιο και κατά τη διάρκεια ισχύος μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας συναφθείσας με έναν μόνον εργοδότη, παρέχει εργασία στο έδαφος τουλάχιστον δύο κρατών μελών, όχι ταυτόχρονα ή παράλληλα, αλλά για συνεχόμενες περιόδους αρκετών μηνών σε κάθε κράτος μέλος οι οποίες διαδέχονται άμεσα η μία την άλλη;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

20 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι τυγχάνει εφαρμογής στην περίπτωση προσώπου το οποίο, στο πλαίσιο μίας μόνον συμβάσεως εργασίας συναφθείσας με έναν μόνον εργοδότη και προβλέπουσας την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη, εργάζεται, επί πλείονες διαδοχικούς μήνες, αποκλειστικώς στο έδαφος καθενός από τα συγκεκριμένα κράτη μέλη.

21 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να εμπίπτει ένα πρόσωπο στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, σκέψη 39).

22 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, για να εκτιμηθεί αν ένα πρόσωπο πρέπει να θεωρηθεί ότι ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών ή, αντιθέτως, αν πρόκειται για δραστηριότητες κατανεμημένες στο έδαφος περισσοτέρων κρατών μελών κατά τρόπο απλώς και μόνον περιστασιακό, πρέπει να ληφθούν υπόψη, ειδικότερα, η διάρκεια των περιόδων δραστηριότητας και η φύση της μισθωτής εργασίας, όπως προκύπτουν από τα συμβατικά έγγραφα, καθώς και, ενδεχομένως, οι όντως ασκούμενες δραστηριότητες, όπως είναι, μεταξύ άλλων, ο τρόπος με τον οποίο εκτελέστηκαν κατά το παρελθόν στην πράξη οι συμβάσεις εργασίας που συνήφθησαν μεταξύ του οικείου εργοδότη και εργαζομένου, οι περιστάσεις υπό τις οποίες συνήφθησαν οι συμβάσεις αυτές και, γενικότερα, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και το είδος των δραστηριοτήτων της οικείας επιχειρήσεως (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής δεν διευκρινίζει ποια είναι τα στοιχεία που περιέχονται στη σύμβαση εργασίας η οποία συνήφθη μεταξύ του ενδιαφερομένου και της Format, ιδίως όσον αφορά τους τόπους παροχής της εργασίας εκ μέρους του ενδιαφερομένου και τη χρονική διάρκεια της εργασίας αυτής.

24 Ωστόσο, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της συμβάσεως εργασίας η οποία συνήφθη μεταξύ της Format και του ενδιαφερομένου, για την περίοδο από 20 Οκτωβρίου 2006 έως 31 Δεκεμβρίου 2009, ο ενδιαφερόμενος εργάστηκε στη Γαλλία από τις 23 Οκτωβρίου 2006, εν συνεχεία δε στο Ηνωμένο Βασίλειο από τις 5 Νοεμβρίου 2007 έως τις 6 Ιανουαρίου 2008, και εκ νέου στη Γαλλία από τις 7 Ιανουαρίου 2008.

25 Εάν πράγματι συνέβη τούτο, στοιχείο του οποίου η διακρίβωση απόκειται στο αιτούν δικαστήριο, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο ενδιαφερόμενος άσκησε τη μισθωτή δραστηριότητά του διαδοχικώς σε δύο κράτη μέλη, πλην όμως τα χρονικά διαστήματα εργασίας η οποία παρασχέθηκε αδιαλείπτως εντός του πρώτου κράτους μέλους ανέρχονταν, αντιστοίχως, σε περίπου δεκατρείς μήνες και σχεδόν δύο έτη, με ενδιάμεση περίοδο περίπου δύο μηνών κατά τη διάρκεια της οποίας η εργασία παρεχόταν εντός του δευτέρου κράτους μέλους. Επομένως, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι, στο πλαίσιο της συμβάσεως εργασίας που συνήψε για την περίοδο από 20 Οκτωβρίου 2006 έως 31 Δεκεμβρίου 2009, ο ενδιαφερόμενος άσκησε σχεδόν εν όλω τη μισθωτή δραστηριότητά του στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους.

26 Βεβαίως, το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 δεν θέτει χρονικούς περιορισμούς όσον αφορά τυχόν διαδοχικές περιόδους ασκήσεως της δραστηριότητας στο έδαφος περισσοτέρων κρατών μελών.

27 Εντούτοις, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, εάν το σύνηθες για το οικείο πρόσωπο καθεστώς συνίσταται στην άσκηση μισθωτής δραστηριότητας στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους, τότε η περίπτωση του προσώπου αυτού δεν μπορεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, σκέψη 40).

28 Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι πρόσωπο το οποίο ασκεί μισθωτή δραστηριότητα υπό συνθήκες όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι οποίες περιγράφονται στις σκέψεις 24 και 25 της παρούσας αποφάσεως, εμπίπτει στην έννοια του «προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών», κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71.

29 Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της διατάξεως αυτής κατά τρόπο ώστε να καταλαμβάνει περιπτώσεις στις οποίες, στην πραγματικότητα, η χρονική διάρκεια κατά την οποία το οικείο πρόσωπο ασκεί τη μισθωτή δραστηριότητά του στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους είναι τόσο μακρά ώστε η δραστηριότητα αυτή να πρέπει να χαρακτηριστεί ως το σύνηθες καθεστώς δραστηριότητας του ενδιαφερομένου.

30 Πρέπει, εξάλλου, να επισημανθεί ότι οι διατάξεις του τίτλου ΙΙ του κανονισμού 1408/71, στον οποίο περιλαμβάνεται το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού, αποτελούν, κατά πάγια νομολογία, ολοκληρωμένο και ομοιόμορφο σύστημα κανόνων συγκρούσεως νόμων, σκοπός του οποίου είναι η υπαγωγή των εργαζομένων που διακινούνται εντός της Ένωσης στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, ώστε να αποτρέπονται η σώρευση εφαρμοστέων εθνικών νομοθεσιών και οι εξ αυτής δυνάμενες να ανακύψουν περιπλοκές (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Φεβρουαρίου 1995, Calle Grenzshop Andresen, C-425/93, EU:C:1995:37, σκέψη 9, της 13ης Σεπτεμβρίου 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, σκέψη 14, και της 8ης Μαΐου 2019, Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, σκέψη 33).

31 Προς τούτο, το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 1408/71 θέτει την αρχή ότι ο εργαζόμενος που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα υπόκειται, όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση, στη νομοθεσία του κράτους μέλους εντός του οποίου εργάζεται (πρβλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, σκέψη 15 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

32 Η αρχή αυτή, όμως, διατυπώνεται «[μ]ε την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17» του κανονισμού 1408/71. Πράγματι, σε ορισμένες ιδιαίτερες περιπτώσεις, η ανεπιφύλακτη εφαρμογή του γενικού κανόνα του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού θα ενείχε τον κίνδυνο να μην αποτρέψει, αλλά, αντιθέτως, να προκαλέσει, τόσο για τον εργαζόμενο όσο και για τον εργοδότη και τους οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως, διοικητικές περιπλοκές δυνάμενες να έχουν ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση της ασκήσεως του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων που αφορά ο εν λόγω κανονισμός (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Επομένως, η παράγραφος 2 του άρθρου 14 του κανονισμού 1408/71 συνιστά, όπως και η παράγραφος 1, στοιχείο α′, του άρθρου αυτού, παρέκκλιση από τη γενική αρχή του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, το άρθρο 14 παράγραφος 2, του συγκεκριμένου κανονισμού πρέπει να ερμηνεύεται στενά (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2007, Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, σκέψη 29).

34 Πρέπει να ληφθεί, όμως, υπόψη ότι, για τους σκοπούς της εξαιρέσεως του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 1408/71, ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε προδήλως ότι η προσωρινή και βραχείας χρονικής διάρκειας απόσπαση εργαζομένου σε άλλο κράτος μέλος, για διάστημα κατά το μέγιστο δώδεκα μηνών, δικαιολογεί εξαίρεση από τον κανόνα του κράτους μέλους του τόπου ασκήσεως της δραστηριότητας, τον οποίο προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mazák στην υπόθεση Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:267, σημείο 55).

35 Ως εκ τούτου, για να διασφαλιστεί η συνεπής ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, πρέπει να γίνει δεκτό ότι πρόσωπο το οποίο ασκεί, κατά τη διάρκεια διαδοχικών περιόδων εργασίας, μισθωτή δραστηριότητα σε διαφορετικά κράτη μέλη θεωρείται ότι ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, εφόσον η χρονική διάρκεια των συνεχών περιόδων εργασίας σε καθένα από τα κράτη μέλη αυτά δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες. Μόνο μια τέτοια ερμηνεία δύναται να αποτρέψει καταστρατήγηση της αρχής που προβλέπεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού.

36 Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 1408/71, υπό την επιφύλαξη διακριβώσεως εκ μέρους του εθνικού δικαστηρίου, δεν τυγχάνει εφαρμογής σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης.

37 Πρέπει να επισημανθεί επίσης ότι η περίπτωση αυτή δεν εμπίπτει, κατ’ αρχήν, ούτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 1408/71. Πράγματι, μόνον επιχείρηση που ασκεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους μέλους εγκαταστάσεως μπορεί να επωφεληθεί του πλεονεκτήματος που παρέχεται με την προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή εξαίρεση (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2000, FTS,

C-202/97, EU:C:2000:75, σκέψη 40). Εν προκειμένω, όμως, η απόφαση περί παραπομπής δεν διευκρινίζει αν, κατά το χρονικό διάστημα από τις 20 Οκτωβρίου 2006 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009, η Format ασκούσε συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στην Πολωνία, η οποία είναι το κράτος μέλος εγκαταστάσεως της συγκεκριμένης επιχειρήσεως. Επιπλέον, από την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, σκέψη 32), η οποία αφορούσε υπόθεση κύριας δίκης στην οποία εμπλεκόταν επίσης η Format και της οποίας τα πραγματικά περιστατικά ανάγονταν στο επίμαχο στην υπόθεση της εν προκειμένω κύριας δίκης χρονικό διάστημα, προκύπτει ότι η εταιρία αυτή δεν ασκεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες στην Πολωνία. Επομένως, δεν προκύπτει, κατ' αρχήν, ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται εν προκειμένω, στοιχείο του οποίου η διακρίβωση απόκειται πάντως στο αιτούν δικαστήριο.

38 Αντιθέτως, μια τέτοια περίπτωση δύναται να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της αρχής που διατυπώνεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71.

39 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής στην περίπτωση προσώπου το οποίο, στο πλαίσιο μίας μόνον συμβάσεως εργασίας, συναφθείσας με έναν μόνον εργοδότη και προβλέπουσας την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη, εργάζεται, επί πλείονες διαδοχικούς μήνες, αποκλειστικώς στο έδαφος καθενός από τα συγκεκριμένα κράτη μέλη, εφόσον η χρονική διάρκεια των συνεχών περιόδων εργασίας σε καθένα από τα κράτη μέλη αυτά δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες, στοιχείο του οποίου η διακρίβωση απόκειται στο αιτούν δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, έχει την έννοια ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής στην περίπτωση προσώπου το οποίο, στο πλαίσιο μίας μόνον συμβάσεως εργασίας, συναφθείσας με έναν μόνον εργοδότη και προβλέπουσας την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη, εργάζεται, επί πλείονες διαδοχικούς μήνες, αποκλειστικώς στο έδαφος καθενός από τα συγκεκριμένα κράτη μέλη, εφόσον η χρονική διάρκεια των συνεχών περιόδων εργασίας σε καθένα από τα κράτη μέλη αυτά δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες, στοιχείο του οποίου η διακρίβωση απόκειται στο αιτούν δικαστήριο.

(υπογραφές)